

*Sygn. akt VIII Ca 119/13*

## WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

*Dnia 30 kwietnia 2013 r.*

*Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy*

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jadwiga Siedlaczek (spr.)
Sędziowie:	SSO Małgorzata Kończal SSO Ilona Dąbek
Protokolant:	st. sekr. sąd. Izabela Bagińska

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2013 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. L.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Izby Celnej w G.**

**o zapłatę**

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 28 grudnia 2012 r.

sygn. akt I C 51/11

**1/ oddala apelację;**

**2/ zasądza od powoda R. L. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Dyrektora Izby Celnej w G. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.**

**VIII Ca 119/13**

## UZASADNIENIE

Powód R. L. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Dyrektora Izby Celnej w G. kwoty 10.100,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lutego 2009 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 8 lipca 1999 r. dokonano zabezpieczenia na ruchomości powoda w postaci samochodu osobowego marki C. (...) polegającego na założeniu plomby na przednim lewym kole pojazdu. Zabezpieczenie to zostało uchylone postanowieniem Dyrektora Izby Celnej w G. w dniu 27 lutego 2009 r. Powód podnosił, iż powyższe zabezpieczenie było nieuprawnione, co najmniej od dnia 20 czerwca 2000 r. do dnia wydania postanowienia o jego uchyleniu.

Podał, iż dniu 20 czerwca 2000 r. dokonano przerachowania kwoty 6.584,30 zł. z zabezpieczenia wniesionego przez niego serii (...) z dnia 28 czerwca 1999 r. opiewającego na kwotę 9.100,00 zł. i w wyniku tego przerachowania doszło do wygaśnięcia jego długu celnego, a co za tym idzie dalsze utrzymywanie zabezpieczenia pojazdu było bezprawne. Podkreślił, iż wobec utrzymywania w mocy postanowienia o zabezpieczeniu nie mógł korzystać z należącego do niego samochodu osobowego marki C. (...), a niemożność z niego korzystania spowodowała, że pojazd w 2000 r. wart ok. 160.000,00 zł. obecnie nie nadaje się do użytku. W ocenie powoda, działanie pozwanego było bezprawne i wyczerpało przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej przewidzianej w art. 77 Konstytucji RP i 417 k.c., a szkoda jakiej doznał w wyniku tego działania przekracza kwotę 400.000,00 zł., przy czym niniejszym pozwem dochodzi jedynie części odszkodowania, na które składa się: utrata wartości samochodu, odsetki jakie mógłby osiągnąć od lokaty bankowej i koszty związane z przechowaniem samochodu w okresie od dnia 20 czerwca 2000 r. do dnia 27 lutego 2009 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 28 grudnia 2012 r. : oddalił powództwo( pkt 1) i zasądził od powoda R. L. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Dyrektora Izby Celnej w G. kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że: W 1999 r. R. L. zamieszkały w C. przy ul. (...) sprowadził do Polski w stanie uszkodzonym pojazd marki C. (...), rok produkcji 1999, nr nadwozia (...). W związku z powyższym w dniu 8 lipca 1999 r. w Urzędzie Celnym w T., Oddział Celny w C. R. L. dokonał zgłoszenia celnego dotyczącego w/w pojazdu deklarując jego wartość na kwotę 4.000,00 DEM . Z uwagi na nasuwające się jednak wątpliwości, co do wartości celnej importowanego pojazdu, wynikającej z dokumentów załączonych do zgłoszenia celnego, Dyrektor Urzędu Celnego w T., postanowieniem nr 190800-507-326/99 z dnia 8 lipca 1999 r. wszczął postępowanie mające na celu zebranie materiału dowodowego pozwalającego na ocenę wiarygodności przedłożonych dokumentów i wydał postanowienie o zabezpieczeniu pojazdu na poczet należności ciążących na sprowadzonym pojeździe w związku ze zgłoszeniem go do procedury dopuszczenia do obrotu. Tego samego dnia pojazd miał być zabezpieczony na placu (...) w C. i przewieziony na parking

R. L. uniemożliwił wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu zabierając pojazd z placu (...) w C.. W dniu 31 sierpnia 1999 r. na wniosek R. L. zostało zmienione postanowienie o zabezpieczeniu w zakresie miejsca zabezpieczenia pojazdu. Pojazd został zabezpieczony na posesji R. L. poprzez nałożenie plomby na przednie lewe koło pojazdu.

W związku z usunięciem przez R. L. pojazdu spod dozoru celnego zostało wszczęte postępowanie karne o czyn z art. 87 d.u.k.s. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Chojnicach z dn. 21 lutego 2001 r. sygn. akt VI Ks 196/00 postępowanie zostało warunkowo umorzone.

W toku postępowania mającego na celu ustalenie prawidłowości zgłoszenia celnego dokonanego R. L. utrudniał przeprowadzenie ekspertyz dotyczących ustalenia rzeczywistej wartości pojazdu i dokonał naprawy blacharskiej, pomimo ustanowionego dozoru.

Ostatecznie w dniu 14 kwietnia 2000 r. Dyrektor Urzędu Celnego w T. decyzją nr 190800-507-326/99/00 uznał zgłoszenie celne za nieprawidłowe i określił wartość celną towaru na 18.418,00 zł. oraz należności celne na kwotę 6.444,30 zł. oraz opłatę manipulacyjną w kwocie 58,00 zł. i wskazał na obowiązek uiszczenia należności podatkowych / podatek akcyzowy i podatek od towarów i usług/ w łącznej kwocie 8.837,20 zł. i dokonał zajęcia samochodu na poczet powstałego długu celnego. Od powyższego rozstrzygnięcia R. L. wniósł odwołanie. Dyrektor Urzędu Celnego w T. nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania i przekazał sprawę do rozpoznania Prezesowi Głównego Urzędu Cel w W.. Decyzją z dnia 20 października 2000 r. Prezes Głównego Urzędu Cel w W. utrzymał w mocy decyzję

organu I instancji w sprawie uznania zgłoszenia celnego za nieprawidłowe. Na powyższą decyzję R. L. złożył skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Przedmiotowa skarga została oddalona Wyrokiem Naczelnego Oddział (...) w G. z dnia 9 października 2002 r.

W międzyczasie tj. w dniu 20 czerwca 2000 r. Urząd Celny w T. dokonał przerechowania kwoty 6.584,30 zł. na poczet należności celnych określonych w decyzji nr 190800-507-326/99, z zabezpieczenia wniesionego przez R. L. serii (...) z dnia 28 czerwca 1999 r. bez przerechowania kwoty na poczet należności podatkowych.

Od 1 kwietnia 2001 r. w związku z przekształceniami w Służbie Celnej, na mocy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 stycznia 2011 r., z dniem 1 kwietnia 2001 r., Oddział Celny w C. znalazł się we właściwości miejscowej Dyrektora Urzędu Celnego w G..

Z dniem 31 grudnia 2004 r. należności podatkowe w łącznej kwocie 8.837,20 zł. uległy przedawnieniu.

W dniu 10 marca 2008 r. R. L. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego decyzją Prezesa Głównego Urzędu Celnego z dnia 20 października 2000 r. o utrzymaniu w mocy rozstrzygnięcia Dyrektora Izby Celnej w T. o uznania zgłoszenia celnego z dnia 8 lipca 1999 r. za nieprawidłowe. Decyzją z dnia 13 sierpnia 2008 r. Dyrektora Izby Celnej w G. utrzymał w mocy rozstrzygnięcie Dyrektora Urzędu Celnego w T..

Na decyzję Dyrektora Izby Celnej w G. z dnia 13 sierpnia 2008 r. R. L. wniósł skargę. Wyrokiem z dnia 17 marca 2009 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. sygn. akt III SA/Gd 13/09 oddalił skargę.

Pismem z dnia 3 września 2008 r. Dyrektor Izby Celnej w T. poinformował Dyrektora Izby Celnej w G., że w dniu 20 czerwca 2000 r. dokonano przerechowania kwoty 6.584,30 zł. na poczet decyzji nr 190800-507-326/99 z zabezpieczenia serii (...) z dnia 28 czerwca 1999 r. opiewającego na kwotę 9.100,00 zł.

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2009 r. Dyrektor Urzędu Celnego w G. uchylił zabezpieczenie ustanowione na ruchomości w postaci samochodu osobowego marki C. (...), rok produkcji 1999, nr nadwozia (...) jako nieuzasadnione. Po uchyleniu zabezpieczenia plomba z lewego koła pojazdu marki C. (...), rok produkcji 1999, nr nadwozia (...) została usunięta. Pismem z dnia 4 stycznia 2010 r. R. L. wezwał Dyrektora Izby Celnej do zapłaty kwoty 4000.000,00 zł. tytułem odszkodowania za bezprawne działanie organu celnego.

Do dnia wniesienia pozwu Skarb Państwa- Dyrektor Izby Celnej w G. nie zapłacił żądanej kwoty.

W trakcie trwania zabezpieczenia R. L. nie zwracał się do Urzędu Celnego o zezwolenie na wykonanie czynności konserwacyjnych samochodu w czasie, kiedy pojazd był pod jego dozorem.

Ustalając stan faktyczny Sąd I instancji za mijające się z prawdą uznał twierdzenia powoda dotyczące nieprawidłowości organu celnego w toku postępowania związanego z procedurą zgłoszenia pojazdu do oclenia, braku wiedzy o wyniku toczącego się przeciwko niemu postępowania karnego i interweniowania w Oddziale Celnym w C. w sprawie zdjęcia plomby, gdyż nie znalazły żadnego potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i w tym stanie rzeczy nie mogły się ostać jako prawdziwe.

Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność utraty wartości przedmiotowego samochodu od dnia 20 czerwca 2000 r. do 27 lutego 2009 r. oraz wartości tego samochodu na dzień 20 czerwca 2000 r. oraz kosztów związanych z przechowywaniem samochodu, a nadto na okoliczność wysokości odsetek jakie powód mógłby osiągnąć od lokaty bankowej równej równowartości samochodu na dzień 20 czerwca 2000 r. liczonej od dnia 20 czerwca 2000 r. do 27 lutego 2009 r. jako bezprzedmiotowy z uwagi na niewykazanie związku przyczynowego między działaniem pozwanego a szkodą powoda.

Sąd Rejonowy oddalił również wniosek dowodowy powoda o przesłuchanie świadków W. P. i M. W. na okoliczność podobnych procedur jakie przechodził powód oraz wymuszania łapówek w czasie odprawy celnej z uwagi na fakt, że nie dotyczył on okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, a nadto był spóźniony.

Nie kwestionowanym przez strony było również, że w dniu 20 czerwca 2000 r. dokonano przerachowania kwoty 6.584,30 zł. z zabezpieczenia wniesionego przez powoda i w wyniku tego przerachowania doszło do wygaśnięcia jego długu celnego. Poza sporem było również, że dopiero w dniu 27 lutego 2009 r. uchylono postanowienie o zabezpieczeniu .

Mając na uwadze ustalony wyżej stan faktyczny, obowiązujące normy prawa i dorobek orzecznictwa w zakresie ich wykładni Sąd Rejonowy uznał, iż postępowanie pozwanego nie rodziło jego odpowiedzialności odszkodowawczej. Sąd I instancji wskazał, iż w myśl art. 417 § 1 k.c., w brzmieniu obowiązującym do 31 sierpnia 2004 r., Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonych mu czynności. Natomiast w brzmieniu obowiązującym po tej dacie: za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Nowe brzmienie art. 417 k.c. zostało nadane na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw /Dz. U. Nr 162, poz. 1692/. Zgodnie z art. 5 tejże ustawy do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy art. 417, art. 419, art. 420, art. 420<sup>1</sup>, art. 420<sup>2</sup> i art. 421 k.c. oraz art. 153, art. 160 i art. 161 § 5 k.p.a., w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia jej w życie, przy czym wykładnia tego przepisu uległa zmianie z dniem wejścia w życie Konstytucji z 1997 r. Wynika to z "interpretacyjnego" w tym zakresie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00 /Dz. U. Nr 145, poz. 1638; OTK 2001, nr 8, poz. 256/, zgodnie, z którym art. 417 k.c., rozumiany w ten sposób, że Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonych mu czynności, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji /Wyrok SN z dn. 13.12.2007, I CSK 315/07, LEX nr 371449/. Wskazując na powyższe Sąd Rejonowy uznał, iż podstawą orzekania w niniejszej sprawie jest art. 417 k.c. rozumiany zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00, czyli z pominięciem - w wyprowadzanej z niego normie - przesłanki winy funkcjonariusza państwowego. Zatem podstawową przesłanką odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu zadań z zakresu władzy publicznej jest bezprawność. rozumiana ściśle, jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej – z wyłączeniem norm moralnych, obyczajowych, zasad współżycia społecznego. Chodzi tu więc o niezgodność z konstytucyjnie rozumianymi źródłami prawa, czyli Konstytucją, ustawami, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi, rozporządzeniami. Nadto dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej, obok zdarzenia sprawczego, konieczne jest ustalenie pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej, a więc szkody i związku przyczynowego.

Wobec kwestionowania odpowiedzialności przez pozwanego na powódzie spoczywał ciężar wykazania łącznie trzech przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego zaś powód nie sprostał ciążącemu na nim obowiązkowi.

Sąd I instancji podkreślił, iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzącym wątpliwości Sądu było, że istniały podstawy do zabezpieczenia pojazdu powoda. Działania pozwanego w tym zakresie były zgodne z wówczas obowiązującymi przepisami prawa, a ich prawidłowość została potwierdzona przez organy wyższych instancji i Naczelny Sąd Administracyjny. Natomiast samo postanowienie o uchyleniu zabezpieczenia w żaden sposób nie przesądza o nieprawidłowości jego zastosowania na ówczesnym etapie postępowania.

Dalej: jak już wyżej wspomniano, nie kwestionowanym przez strony było, że w dniu 20 czerwca 2000 r. dokonano przerachowania kwoty 6.584,30 zł. z zabezpieczenia wniesionego przez powoda i w wyniku tego przerachowania doszło do wygaśnięcia długu celnego. Powód w żaden sposób nie wykazał jednak, aby należności podatkowe zostały przez niego uiszczone bądź wyegzekwowane.

W myśl bowiem obowiązującego wówczas przepisu art. 11 ust. 6 Ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowym /Dz.U. z 1993 r., Nr 11, poz. 50 z późn. zm./ jeżeli na podstawie przepisów Kodeksu celnego organ celny dokonuje zabezpieczenia kwoty wynikającej z długu celnego, to zabezpieczeniu, w trybie

stosowanym przy zabezpieczeniu należności celnych, podlega również kwota podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego.

W takim stanie rzeczy powód w dalszym ciągu był zobowiązany do uiszczenia należności podatkowych, a zatem istniały podstawy do utrzymania w mocy postanowienia o zabezpieczeniu pojazdu. Dopiero wraz z wygaśnięciem długu podatkowego- upływ 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku /31 grudzień 2004 r./ można by ewentualnie dopatrywać się zaniechania ze strony organu celnego, co do braku uchylecia zabezpieczenia.

Niemniej jednak nawet przy przyjęciu, że działanie pozwanego było bezprawne, nie przesądzało to jeszcze o jego odpowiedzialności odszkodowawczej. Koniecznym bowiem było jeszcze wykazanie dwóch pozostałych przesłanek odpowiedzialności tj. rozmiaru doznanej przez niego szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanego a rzekomo powstałą szkodą.

Jak już wyżej wspomniano, Sąd uznał za bezprzedmiotowy wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego dotyczącego ustalenia rozmiaru szkody. Przeprowadzenie tego dowodu znacznie przedłużyłoby postępowanie i pozostałoby ono bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy wobec niewykazania przez powoda związku przyczynowego. Powód nie przedstawił żadnych dowodów na to, że stan pojazdu pozostaje w normalnym związku przyczynowym z zaniechaniem przez pozwanego uchylecia postanowienia o zabezpieczeniu. Wypada w tym miejscu przypomnieć, że pojazd znajdował się pod dozorem powoda, a zatem w jego gestii należało właściwe zabezpieczenie pojazdu. Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd I instancji na podstawie art. 427 k.c. powództwo oddalił, zaś o kosztach orzekł na mocy art. 98 k.p.c.

**Apelację od powyższego** orzeczenia złożył powód zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1. Błędy w ustaleniach faktycznych polegające na przyjęciu przez sąd I instancji , że pozwany po dniu 20.06.2000r miał prawo do utrzymywania zabezpieczenia pojazdu marki C. (...) poprzez nałożenie plomby uniemożliwiającej jego używanie
2. Oddalenie przez sąd I instancji wniosków dowodowych powoda zmierzających do wykazania wysokości szkody oraz związku przyczynowo –skutkowego z zaniechaniem pozwanego polegającym na zdjęciu zabezpieczenia uniemożliwiającego używanie samochodu marki C. (...) a powstała szkodą.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wnosil o :

- 1.zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasadzenie na rzecz powoda kwot dochodzonych pozvem, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd i instancji
2. zasadzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów postępowania za I i II instancję według norm przepisanych

**Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja podlega oddaleniu jako bezzasadna.

Sąd Okręgowy akceptuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji, przyjmując je za swoje i czyni je podstawą własnego rozstrzygnięcia. Zwalnia to od konieczności ich powtarzania. Wprawdzie skarżący zarzucał w apelacji błąd w ustaleniach faktycznych, jednakże z uzasadnienia apelacji wnosić można, że kwestionuje subsumcję stanu faktycznego sprawy pod przepisy prawa a także kwestionuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów osobowych. Wobec tego wypada zauważyć, że dla skutecznego postawienia zarzutu wadliwej oceny dowodów dalece niewystarczające jest stwierdzenie, że należało wyprowadzić z nich odmienne, korzystne dla skarżącego ustalenie. Apelujący powinien wykazać, że sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, ponieważ tylko taki zarzut może być przeciwstawiony uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok

Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 maja 2008 r. I ACa 953/07, Lex nr 466440). Skoro skarżący nie wykazał naruszenia przez Sąd Rejonowy reguł zawartych w art. 233 § 1 k.c., to nie ma podstaw do wzruszenia ustaleń tego Sądu.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji dokonując ustalenia stanu faktycznego wskazał iż postanowieniem z dnia 27 lutego 2009 r. Dyrektor Urzędu Celnego w G. uchylił zabezpieczenie ustanowione na ruchomości w postaci samochodu osobowego marki C. (...), rok produkcji 1999, nr nadwozia (...) (k.7 uzasadnienia ,k.284 akt). Nie ma jednak racji skarżący iż w decyzji zawarto stwierdzenie, że „już w dniu 20 .06.2000r nastąpiło wygaśnięcie długu celnego i dalsze zabezpieczenie od tego dnia samochodu było nieuzasadnione”. Jak wynika z uzasadnienia w/w decyzji na k.6 akt w ostatnim zdaniu stwierdzono „Wobec powyższego dalsze zabezpieczenie w/w samochodu jest nieuzasadnione.” Nigdzie w uzasadnieniu decyzji nie ma stwierdzenia, że zabezpieczenie od dnia 20.06.2000 r. było nieuzasadnione. Skarżący nie zauważa, iż Dyrektor Izby Celnej w uzasadnieniu decyzji wskazał nie tylko na fakt dokonania przerachowania w dniu 20.06.2000r kwoty 6.584,30 na poczet należności celnych od ustalonej wartości celnej towaru i w związku z tym wygaśnięcia długu celnego, ale wskazał jednocześnie, iż w decyzji ustalającej wartość celną towaru poinformowano importera o cięższej na importowanym towarze łącznej kwocie podatków ( podatek akcyzowy i podatek od towarów i usług) w wysokości 8.837,20 zł.

Niewątpliwie na dzień wydania decyzji z dnia 27.02.2009 r. zabezpieczenie samochodu było nieuzasadnione albowiem należności podatkowe z dniem 31.12.2004r uległy przedawnieniu.

Fakt, iż doszło do wygaśnięcia długu celnego wskutek przerachowania kwoty 6.584,30 zł. z zabezpieczenia wniesionego przez powoda i w wyniku tego przerachowania doszło do wygaśnięcia jego długu celnego nie było sporne między stronami .Natomiast nie ulega wątpliwości iż powód nie uiszczył należności podatkowych i zabezpieczenie samochodu dotyczyło tych właśnie należności, które uległy przedawnieniu z dniem 31.12.2004 r.

Zgodnie z ustawą z dnia 8 stycznia 1993 o podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowym Naczelnik urzędu celnego jest obowiązany do poboru podatków należnych z tytułu importu towarów. Organ celny zgodnie z art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50 ze zm.) działał jako płatnik tego podatku. Dokonał jego obliczenia w zawiadomieniu, nie będącym decyzją. Organ celny jedynie wyliczył wysokość podatku a powód miał możliwości wystąpienia do organu podatkowego z żądaniem wydania decyzji w sytuacji kwestionowania jego obliczenia. Organ celny zabezpiecza kwotę podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego jeżeli podatki te nie zostały uiszczone w wypadkach i trybie stosowanym przy zabezpieczaniu należności celnych na podstawie przepisów Kodeksu celnego. Do należności podatkowych z tytułu podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego mają odpowiednie zastosowanie przepisy Kodeksu celnego w części dotyczącej powiadamiania dłużnika o wysokości należności wynikających z długu celnego. Podatnicy są zobowiązani do wpłaty kwot obliczonych podatków w terminie 10 dni - licząc od jego powiadomienia przez organ celny o wysokości należności podatkowych.

Przepis art. 13 ustawy Przepisy wprowadzające Prawo celne oraz o zmianie niektórych innych ustaw wprowadził regulacje z której wynika , że jeżeli dług celny powstał przed dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej to do spraw dotyczących długu celnego stosuje się przepisy dotychczasowe. Nie sposób więc podzielić stanowiska skarżącego iż skoro nie wydano decyzji o wysokości podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego to powód nie miał obowiązku uiszczenia tego podatku a w związku z tym i zabezpieczenie było bezprawne. W przedmiotowej sprawie stan faktyczny ukształtowany został przed datą akcesji.

Jak już wskazano wyżej niesporne między stronami było, iż z dniem 31 grudnia 2004 r. należności podatkowe uległy przedawnieniu. Przedawnienie oznacza, iż po upływie określonego czasu od momentu powstania zobowiązania podatkowego zobowiązanie to wygasa, a organ podatkowy, po upływie terminu przedawnienia, nie może domagać się uregulowania (nie ma możliwości wyegzekwowania) należnego świadczenia.

Ponadto wraz z wygaśnięciem zobowiązania, wygasa także obowiązek zapłaty odsetek za zwłokę. Przedawnienie następuje z mocy prawa i nie ma tu konieczności wydawania w tej sprawie odrębnej decyzji.

Mimo, iż należności podatkowych uległy przedawnieniu z dniem 31.12.2004r powód nie wystąpił o wydanie postanowienia o uchyleniu zabezpieczenia.

Postanowienie organu celnego z dnia 27 lutego 2009 r. o uchyleniu zabezpieczenia na samochodzie marki C. (...) w postaci plomby miało jedynie charakter deklaratoryjny.

Powód upatruje odpowiedzialności pozwanego w niewydaniu postanowienia o uchyleniu zabezpieczenia pojazdu po 20 czerwca 2000 r. kiedy nastąpiło przerachowanie kwoty 6.584,30 zł na poczet należności celnych określonych w decyzji nr 190800-507-326/99. Podkreślił, iż wobec utrzymywania w mocy postanowienia o zabezpieczeniu nie mógł korzystać z należącego do niego samochodu osobowego marki C.. Skoro powód zarzuca stan zaniechania normatywnego przed 1 września 2004 r. to w ocenie Sądu Okręgowego zastosowanie ma przepis art. 417 kc w brzmieniu obowiązującym w tej dacie rozumiany zgodnie z wyrokiem TK z 4.12.2001r ( SK 18/00).W ocenie Sądu Okręgowego nie ma znaczenia, kiedy powstała lub ujawniła się szkoda oraz czy ma ona charakter narastający w czasie, jeżeli stan zaniechania normatywnego powstał przed dniem 1 września 2004 r., wówczas art. 417 k.c. (w obecnym brzmieniu) i art. 417<sup>(1)</sup>§ 4 k.c. nie mają zastosowania, chociażby po tym dniu powstała (ewentualnie zaczęła narastać) szkoda spowodowana tym zaniechaniem. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., Sk 18/2000 uchylony został art. 418 k.c. oraz zostało wiążące nakazane takie rozumienie (wykładnia) art. 417 k.c., które nie uzależniałoby statutowanej przez ten przepis odpowiedzialności od winy funkcjonariusza. Zgodnie z art.417 kc Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą, jeżeli zaistnieją łącznie następujące przesłanki: wystąpiła szkoda, jej wyrządzenie jest następstwem niezgodnego z prawem wykonania czynności z zakresu władzy publicznej oraz pomiędzy powstaniem szkody a niezgodnym z prawem wykonaniem czynności z zakresu władzy publicznej istnieje normalny (adekwatny) związek przyczynowy. Przesłanki te muszą zaistnieć kumulatywnie. Skoro powód w toku postępowania nie wykazał bezprawności działania pozwanego wykazywanie szkody i związku przyczynowego było bezprzedmiotowe. W tej sytuacji w ocenie Sądu Okręgowego wobec stwierdzenia braku bezprawności zachowania pozwanego wnioski dowodowe powoda zostały zasadnie oddalone przez Sąd pierwszej instancji jako zgłoszone na okoliczność wysokości szkody i przyczyn jej powstania, a więc okoliczności, które mogłyby być badane dopiero po wykazaniu bezprawności działania pozwanego..

Powyższe powoduje, że zarzuty apelacji okazały się niezasadne, wobec czego Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 §1 kpc w zw. z art. 108 §1 kpc.